

Sygn. akt V CNP 32/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi A. K. i I. F.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
we Wrocławiu z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca 1217/13

w sprawie z powództwa L. O.

przeciwko A. K. i I. F.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2015 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania: zasądza od
skarżących solidarnie na rzecz L. O. kwotę 1217 (jeden tysiąc
dwieście siedemnaście) zł tytułem kosztów postępowania
wywołanych wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa L. O. przeciwko A. K. i I. F. o zapłatę Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 28 stycznia 2014 r. oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 27 maja 2013 r. uwzględniającego powództwo.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego, skarżące A. K. i I. F. wskazały na niezgodność tego wyroku z art. 120 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. jest orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadami i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność orzeczenia z prawem powodująca odpowiedzialność odszkodowawczą musi więc mieć charakter kwalifikowany, elementarny, oczywisty tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechę bezprawności (wyrok SN z dnia 21 lutego 2007 r., I CNP 71/06 nie publ.).

Uzasadnienie wniesionej skargi nie przedstawia argumentacji, która dawałaby podstawę do stwierdzenia tego rodzaju kwalifikowanej niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku, co uzasadnia odmowę przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, 398²¹ i 424¹² k.p.c. przy uwzględnieniu stawek wynagrodzenia przewidzianych w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).